

Andet er det i Virkeligheden ikke. Det er i Virkeligheden ikke Andet, der er gjort, end at der ved en ministeriel Instrux for Kassationskommissionerne er indført en Straf, som udtryffeligt var udelukket i den nye Straffelov for Hæren. Jeg er spændt paa at høre, hvorledes den høitærede Minister vil forsvare dette, men jeg vil med det Samme sige, at saadanne Forsøg paa at omgaa, hvad der er begrundet ikke blot i Lovgivningen, men i klare og tydelige Aftaler, at komme udenom Forhandlingerne her paa Rigsdagen, ville hyderligere bidrage til at forøge den grundige Mistillid, som fra dette Things Side med fuld Ret næres til Administrationen og Ministeriet, og som sikkert vil vise sig baade ved Bevillinger til Hæren og til den høitærede Justitsminister.

Det høitærede Marineministerium figurerer ogsaa med et Bevis paa Ro og Sindighed, og det glæder mig, thi jo mere jeg ser, at det ikke har saa stort Haftværk med Forsvarsforanstaltningerne, jo mere tilfreds bliver jeg for mit Vedkommende. Jeg har altid været noget i Tvivl, om disse Forskringer om det meget Paatrængende i at bygge nye og store Skibe virkelig har Noget ved sig, og de Herrer ville erindre, at jeg var heller ikke af den Tro i Maret 1881; men da hed det jo rigtignok, at det var overordentlig vigtigt, ja aldeles nødvendigt for Flaadens tidsvarende Udvikling og Landets Forsvar. Det viste en affhæltig Mangel paa Patriotisme, naar man ikke hurtigt muligt fik begyndt paa det store Skib, Regjeringen foreslog. Smidlertid nøiedes Regjeringen med et lille Skib, og man maatte antage, at det havde endnu større Hast dermed end med det store; men det har det imidlertid ikke havt. De Herrer ville i Anmærkningerne til Finantsloven for i Mærse, at med dette Skib har det gode Udsigt endnu. I Finantsaaret 1881—82 blev dette Skib bevilget, og nu skrive vi 1883, men det har vistnok meget lange Udsigt endnu, inden dette Skib bliver færdigt. I Anmærkningerne til Finantsloven ophjæses det nemlig under § 23, at dette Skib har været Gjenstand for megen Overveielse, idet man har søgt at komme til et nogenlunde Resultat om Størrelsen af den Bevilling, der skulde behøves; men man er endnu ikke naaet dertil; man er endnu ikke paa det Reene med, hvad det skal koste, skjøndt man har gjort sig megen Umage, siges der, og man er navnlig af den Grund ikke paa det Reene med det, i det man ikke veed, hvorledes Dækket paa dette Skib skal være; men det maa dog være en Trøst, at Planerne ere approberede, hvilket dog er høist mærkværdigt, da man ikke veed, hvorledes Skibet skal være,

og ikke heller, hvad det skal koste, og hvorledes Dækket skal være. Ikke desto mindre ere Planerne approberede ved allerhøieste Resolution af 27de Juli 1883. Altsaa, hele den Tid fra Finantsloven kom ud og til den 27de Juli 1883 har man været om at faae Skibet approberet, og denne Approbation strækker sig hverken til Udgiften eller til Dækket; men en Ting er naaet: man er bleven enig om, hvad Skibet skal hedde; det skal nemlig hedde „Svar Hvitfeldt“; men dertil indskrænker det Hele sig. Hvis de Herrer tro, at det Skib bliver færdigt for det Første, tage de feil. Det Æneste, de vide, er, at naar vi faae dette Skib, vil det komme til at hedde „Svar Hvitfeldt“.

Jorinden jeg gaar videre, vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Finantsminister, hvad han har foretaget ved de vestindiske Pengesforhold, jeg mener nemlig ved det Spørgsmaal, som i Slutningen af Sessionen ifjor blev reist fra det da nedsatte Udvalgs Side angaaende Forskuddene til Vestindien. I den Betænkning, der blev afgiven den Gang — Betænkningen er afgiven den 17de April 1883 — gjøres der opmærksom paa, at der med Hensyn til Statskassens Forhold til Kolonialkassen — det er i Anledning af det Forslag, der blev fremsat fra Regjeringens Side om Fritagelse for Udbetaling af Bidrag til de almindelige Statsforbrødenheder af den almindelige Kolonialkasse — har hersket en ganske forunderlig abnorm Tilstand i dette Forhold mellem Statskassen og Kolonialkassen, idet dels siden 1874 Underbalancen, som finder sit Udtryk eller dækkes ved en Mellemregning mellem Statskassen og Kolonialkassen, er steget til en samlet Sum af 1,452,000 Kr., og dels de forøgede Uddrag, som Kolonialkassen er forpligtet til at hde lige overfor Statskassen, ikke ere præsterede. Med Hensyn til den første store Gjæld, hvori Kolonierne saaledes staa til Statskassen, eller som Statskassen saaledes er gaaet ind paa, at Kolonierne skulde stifte hos den, nedlægger Udvalgets Flertal en bestemt Reservation, idet det udtaler, at man ikke i Kolonialloven af 27de November 1863 § 57 kan finde Hjemmel dertil. Koloniallovens Bestemmelser derom gaa nemlig kun ud paa, at de for Kolonierne fornødne Udgifter i Moderlandet er Finantsministeren bemyndiget til fremdeles at lade udbetale som Versurudgifter imod behørig Afregning med Kolonialkasserne, men der er ikke Tale om, at Afregningen skulde være Klar for Klar og blive til en Sum af 1,452,000 Kr., som er Mere, end Kolonialkassen i al Evighed vil kunne betale. Jeg tillader mig at spørge den høitærede Finants-